

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Семра Шабан,
медицинска сестра в УМБАЛ "Канев" - гр. Русе:
МЕДИЦИНСКИТЕ СЕСТРИ СА ИЗЧЕЗВАЩ ВИД

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Семра Шабан:

Име: Семра Динчер Шабан

Месторабота: Медицинска сестра в УМБАЛ „Канев” - гр. Русе

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Предизвикателство ли е да се работи в България? А какво точно представляват предизвикателствата? Приемаме ли ги и как? Трябва ли да се приемат? До какво водят? Всеки човек по различен начин приема предизвикателствата. За повечето това е провокация, даже и риск! Аз лично приемам предизвикателствата! Избрах кариера в България – това е истинско предизвикателство!

Всеки от нас има една детска мечта! Моята мечта беше да стана медицинска сестра и да помагам на страдащите хора, да им облекча болките – чрез инжекции, усмивки, мили и топли думи. И така .. кандидатствах и бях приета. След четиригодишно обучение, много усилия и тежки изпити, детската мечта вече беше реалност – професия „Медицинска сестра“. Чувството беше неопишуемо – обучен специалист по здравни грижи, готов да се отдаде изцяло на професията си.

Какво е да си медицинска сестра в България през XXI век? Какво е всъщност сестринството? Сестринството е професия – достойна, отговорна, полезна, връстница на медицината, т.е. на човечеството! Преди три години поех по пътя към нелеката и отговорна професия медицинска сестра.

Всеки мой ден започва с пътуване към втория ми дом „болницата“. Аз не само работя, в същото време давам добрина, грижа, професионализъм – всичко от себе си ! Виждам очи и души, жадни да дишат и живеят! Страдам с тях! Тежките 12-часови нощни дежурства – тънката линия между живота и смъртта! Чувството е убийствено ! Съдба!

Истинско предизвикателство е да се работи в България! Все повече и повече се изостря кризата с липсата на медицинските сестри! Всяка година драстично намалява броят им, заради ниското заплащане! Всеки ден ставаме свидетели на насилие над медицински специалисти, арогантно отношение, псувни ... Заслужава ли си? Не е ли предизвикателство да упражняваш нелеката професия в такива условия?

Близки, роднини и приятели ежедневно ми задават въпроса: „Защо не заминаваш за чужбина? Млада си, ще се справиш, бързо ще се адаптираш! Да, прави са! Аз искам да остана в България и да се боря, да се боря за по-добро здравеопазване, за достойно заплащане, за уважение...! Избирам да се боря докрай, не да се отказвам и да избира лесния път – пътят за чужби-

на (Терминал 2) . И нашият народ има нужда от адекватни и качествени грижи. Ние хората с „белите престилки“ сме надежда за тях! Но пак се спирам на „болната“ тема - острият недостиг на медицински сестри! За да са качествени грижите, които се полгат за страдащите хора, трябва да има достатъчно специалисти! Поради ниското заплащане и недостига на специалисти, ние, медицинските сестри, сме принудени да работим на 2-3-4 места! А тогава доколко са качествени сестринските грижи? Не е трудно да се досетите за отговора! За нас, медицинските сестри, няма делници, няма празници ! Ние сме педагози, психолози ... Ние сме пулсът на здравеопазването! Уви !!! Всичко това води до „синдрома на изпепеляването“. Кой ще ни помага? Защо трябва непрекъснато да има протести, за да бъде чут нашият глас? Ние сме изчезващ вид. Какво искаме ли? Много е просто! Ние, медицинските сестри искаме уважение от ЛЕКАРИ, пациенти, близките на пациентите, по-добри условия и достойно заплащане !! За мен не само 12-ти май е празник. Празник е всеки ден, когато виждам усмихнати лица, оздравели и пълни с надежда пациенти. По-голям и истински празник няма ! Времето бързо леги, но ние оставаме, хората с „белите престилки“, във времето, и в сърцата на всички хора, на които сме помогнали и спасили! Това е пълно щастие! Пожелавам на всички мили хора, упражняващи професията на медицинската сестра – здраве, търпение, всеотдайност и съпричастност към страданията на хората. Да бъдем силни духом, както сме били в условията на нашето здравеопазване и в нелекото ни ежедневие! И да бъдем по-единни като съсловие и общност!

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 05.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 11/2018 г.*